

ΕΙΝΟΜΗΛΟ

11+ ΕΤΩΝ

Βέρα Πρατικάκη

Όλα ξεκίνησαν όταν μου έφεραν τον Ζαχαρία!

Εικονογράφηση:
Ρένια Μεταλληνού

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
παιδί

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όλα ξεκίνησαν όταν μου έφεραν τον Ζαχαρία!**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βέρα Πρατικάκη

ΕΞΟΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Ρένια Μεταλληνού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

© Βέρα Πρατικάκη, 2018

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2444-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2445-3

Τυπώθηκε σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Βέρα Πρατικάκη

*Όλα ξεκίνησαν
όταν μου έφεραν
τον Ζαχαρία!*

Εικονογράφηση:
Ρένια Μεταλληνού

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Πρέπει μάλλον να σας πω πώς κατέληξα εδώ

Ονούφριε, εδώ! Ονούφριε! Ονούφριε, είπα. Έλα
εδώ αμέσως!»

Ο τράγος μου έριξε ένα βλέμμα όλο περιφρόνηση,
κούνησε τη μουσούδα του και συνέχισε να μασουλάει
κάτι αγριόχορτα.

«Τι θα γίνει, αγόρι μου, θα μπεις;» μου φώναξε ο
υπεύθυνος του πλοίου. «Δεν μπορεί ολόκληρο φέρι
μποι να περιμένει ένα μικρό παιδί, ένα νήπιο και έναν
τράγο. Έχουμε και δρομολόγιο να κάνουμε».

Ο Ονούφριος όμως είχε μουλαρώσει και δεν έλεγε
να το κουνήσει ρούπι. Αλλά αν δεν ερχόταν αυτός ο τρά-
γος μαζί μας, δε θα ερχόταν ούτε και ο αδελφός μου.
Είχε αγκαλιάσει σφιχτά τα πίσω πόδια του ζώου και εί-
χε κολλήσει πάνω του, όπως κολλάνε τα ενοχλητικά μυ-
γάκια στο παγωτό σου.

Μέχρι χθες, αν μου συνέβαινε κάτι τέτοιο, ή θα τραβούσα με το ζόρι τον αδελφό μου ή μπορεί απλώς και να τον άφηνα εκεί, αλλά έπειτα από όσα είχαν γίνει (τα οποία θα σας πω σε λίγο), περιέργως τον ήθελα μαζί μου αυτόν τον ενοχλητικό μπόμπιρα. Για έναν άγνωστο λόγο είχα αρχίσει να τον βλέπω με άλλο μάτι. Όσο ενοχλητικός και ανυπόφορος και αν γινόταν ώρες ώρες, ήταν ο αδελφός μου και τον αγαπούσα. Και ήξερα πως αυτόν τον τράγο τον ήθελε οπωσδήποτε μαζί του. Και, εδώ που τα λέμε, έπειτα από όσα είχαμε περάσει, δε μου πήγαινε η καρδιά να τον παρατήσω εκεί μόνο του.

Ο καταπέλτης του πλοίου όμως θα σηκωνόταν σε λίγα δευτερόλεπτα και εγώ έσφιγγα τα εισιτήρια που είχα αγοράσει με τόσο κόπο στην παλάμη μου βράζοντας από θυμό.

Μάλλον πρέπει να σας πω πώς κατέληξα εδώ, στην Ερέτρια, με έναν τράγο, τον εκνευριστικό αδελφό μου, τον Φρίξο το καναρίνι μας, που κελαιδάει ασταμάτητα μέσα από το κλουβί του, αδιαφορώντας για τη σοβαρότητα της κατάστασης, μια πράσινη φωσφοριζέ ομπρέλα και ένα ντόνατ, που τώρα δεν υπάρχει πια, γιατί μόλις το καταβρόχθισα. Αλλά αυτή τη στιγμή, πιστέψτε με πραγματικά, δεν προλαβαίνω. Ίσως μπορώ να σας λύσω την απορία για τη φωσφοριζέ ομπρέλα. Την πήρα γιατί, το πρωί που έφυγα από το σπίτι, έβρεχε ακόμα ασταμάτητα, και επειδή δεν έβρισκα τη δική μου (όλο και κάπου θα την είχα ξεχάσει). Πήρα λοιπόν της μαμάς,

που ήταν πράσινη, γιατί ήταν το αγαπημένο της χρώμα, και φωσφορίζε, γιατί έλεγε πως έτσι θα την έβλεπαν τα αυτοκίνητα στον δρόμο το βράδυ. Αυτά λοιπόν για την ομπρέλα. Πίσω στο θέμα μας όμως τώρα.

«Βίρα τις άγκυρες!»

Γκρου, γκρου, γκρου... άρχισαν να ανεβαίνουν οι άγκυρες κι εγώ κοιπούσα μια τον τράγο, μια τον υπεύθυνο του πλοίου, αλλά κανένας δε μου έδινε σημασία.

Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει, αλλά ο Ονούφριος ήταν αμετακίνητος. Και διακόσια τόσα κιλά πώς να τον σπρώξεις με το ζόρι; Δε γίνεται.

Τα περιθώρια στένευαν.

Οι υπόλοιποι επιβάτες, που είχαν από ώρα μπει στο φέρι μποτ, είχαν στριμωχτεί στο κατάστρωμα και μας έκαναν χάζι, πράγμα που πολύ μου την έδινε, αλλά είχα άλλα θέματα, πιο επείγοντα, για να ανησυχώ εκείνη την ώρα.

Την τελευταία στιγμή, για καλή μου τύχη, ο τράγος σαν να το ξανασκέφτηκε. Ή, για να ακριβολογούμε, μάλλον μύρισε την γκοφρέτα που ξετύλιγε ο υπεύθυνος στο καράβι και ξαφνικά πήδηξε καταπάνω του, αρπάζοντάς του την από το χέρι ακριβώς τη στιγμή που ετοιμαζόταν να φάει την πρώτη μπουκιά.

«Ζαχαρία, τρέξε! Πάμε».

Χωρίς να χάσω χρόνο, άρπαξα από τις τράντες του το νήπιο, που είχε ξεμείνει στη θέση του απορημένο, και το έσυρα στο πλοίο την τελευταία στιγμή.

Μόλις μπήκαμε, ακούστηκαν χειροκροτήματα, και κάποιοι από τους επιβάτες έδωσαν χρήματα στους διπλανούς τους κάπως κατσουφιασμένοι. Μάλλον θα είχαν βάλει σιοίχημα αν θα προλαβαίναμε και το είχαν χάσει. Εμ! Βιάστηκαν. Βέβαια δεν τους κατηγορώ, για να πούμε και του στραβού το δίκιο, όλες οι πιθανότητες ήταν με το μέρος τους.

Έδεσα τον Ονούφριο στο καράβι δίπλα στις σωστικές λέμβους και, αφού το αδελφι μου δεν έλεγε να ξεκολλήσει από πάνω του, το άφησα κι εγώ εκεί, να παραμένει γαντζωμένο πάνω στον τράγο, και έφαξα μια θέση κοντά τους στο κατάστρωμα. Ουφ! εντάξει. Τώρα που είμαι ασφαλής, μπορώ να αρχίσω να εξηγώ.

Όλα ξεκίνησαν όταν μου έφεραν τον Ζαχαρία...

Όλα ξεκίνησαν όταν μου έφεραν τον Ζαχαρία

Όλα ξεκίνησαν όταν μου έφεραν τον Ζαχαρία. Ή μάλλον λάθος. Τώρα που το ξανασκεύφτομαι, όλα ξεκίνησαν λίγο πιο πριν, όταν οι γονείς μου έκαναν το τραγικό λάθος να μην αρκεστούν στον έναν και μοναδικό, υπέροχο, υπερ-τέλειο, χαρισματικό (πολλά είπα; Μπα, ας πω και δυο ακόμα), ταλαντούχο και μονάκριβό τους γιο, εμένα δηλαδή (σε περίπτωση που δεν το καταλάβατε), αλλά είπαν να κάνουν και έναν δεύτερο. Μεγάλο λάθος. Θα περίμενε κανείς ότι στην ηλικία τους (που, εδώ που τα λέμε, κοντεύουν και οι δυο να φτάσουν τον μισό αιώνα ζωής) θα ήξεραν πως πανέξυπνα παιδιά γίνονται μόνο μία φορά και δεν επαναλαμβάνονται. Αλλά τι να πεις; Δε με ρώτησαν τότε. Και να τώρα τι τραβάω.

Όλα λοιπόν ξεκίνησαν τότε, αλλά αν το πιάσω από

τόσο αρχή, θα βαρεθείτε και, για να πω την αλήθεια, βαριέμαι κι εγώ να σας εξηγώ τόσο πολλά, οπότε θα μπω κατευθείαν στο θέμα και θα ξεκινήσω από τότε που έφεραν τον Ζαχαρία σπίτι.

Τη θυμάμαι ξεκάθαρα εκείνη την μέρα. Κάποιοι λένε πως τα σημαντικά γεγονότα μένουν ανεξίτηλα στη μνήμη ενός παιδιού, και αν δεν είναι σημαντικό το να σου έρθει στα καλά καθούμενα μια μέρα ένας αδελφός ουρανοκατέβατος και να σε εκτοπίσει μια για πάντα, τότε τι είναι; Όσοι έχετε μικρότερο αδελφί ίσως και να μπορείτε να με καταλάβετε. Οι υπόλοιποι καλύτερα να μην προσπαθήσετε καν. Είναι αρκετά πολύπλοκο το θέμα.

Η μέρα εκείνη λοιπόν είχε ξεκινήσει εντελώς φυσιολογικά για την οικογένειά μου: ως συνήθως δεν είχα σηκωθεί στην ώρα μου και η μαμά φώναζε πάνω από το κεφάλι μου πως πάλι θα χάσω το σχολικό και πως είμαι τεμπέλης και τι θα απογίνω στη ζωή μου, πώς θα μάθω αύριο μεθαύριο να έχω πειθαρξία και να πηγαίνω στη δουλειά μου και να γίνω σωστός άνθρωπος κ.λπ. κ.λπ. (καταλαβαίνετε), ενώ ταυτόχρονα μου τραβούσε τα σκεπάσματα και μου φορούσε τα παπούτσια για να κερδίζει χρόνο (χωρίς να σκέφτεται πώς θα έμπαινε μετά το παντελόνι), μήπως και έσωζε την κατάσταση την τελευταία στιγμή. Ξέραμε όμως πολύ καλά και οι δυο μας ότι ο κόπος της πήγαινε χαμένος. Και με αυτή την κοιλιά που είχε, που της είχε φτάσει μέχρι τη

μύτη πια, δεν μπορούσε να κάνει τις κινήσεις με την ίδια ταχύτητα όπως παλιότερα.

Φανταστείτε πως, όταν κόρναρε το σχολικό και στη συνέχεια έφυγε, δεν είχα βρει ούτε καν πού είχα παρατήσει την τσάντα μου την προηγούμενη μέρα. Τότε ήταν η σειρά του μπαμπά να αρχίσει να φωνάζει που θα καθυστερούσε πάλι στη δουλειά του για να με πάει στο σχολείο μόνο και μόνο επειδή «αυτός ο ανεπρόκοπος» (δηλαδή εγώ) δεν μπορούσε να συμμορφωθεί και να μπει σε ένα πρόγραμμα επιτέλους.

Στο μεταξύ, ο παππούς, που είχε έρθει από το νησί να μείνει σε εμάς για λίγες μέρες, για να πάει σε κάτι γιατρούς, ροχάλιζε του καλού καιρού από το μέσα δωμάτιο. Δεν είχε ακούσει τίποτα. Μάλλον τα ακουστικά του ήθελαν καινούρια μπαταρία.

Βρήκα επιτέλους την τσάντα μου και μπήκα στο αυτοκίνητο του μπαμπά, παίρνοντας το τoστ που μου είχε ετοιμάσει η μαμά στο χέρι. Πάλι είχε ξεχάσει να μου βάλει διπλό ζαμπόν, αλλά δεν τόλμησα να της το πω, γιατί ήταν λεπτή η θέση μου, και το έφαγα κανονικά. Ο μπαμπάς, σε όλη τη διαδρομή, δε μιλούσε, αλλά εγώ ήξερα πως προσπαθούσε να αποφασίσει ποια τιμωρία θα ήταν η πιο κατάλληλη για τη συμπεριφορά μου. Συνήθως διάλεγε μία από τις τρεις: να μην παίξω ποδόσφαιρο το απόγευμα, να μου πάρει το τάμπλετ για μία ολόκληρη εβδομάδα ή να χάσω το παιχνίδι με τον κολλητό μου τον Αχιλλέα το Σάββατο. Για να πω την αλήθεια,

είχα ήδη σχέδιο Β (δεν είμαι και τόσο απροετοίμαστος. Όταν θέλω, οργανώνομαι από πριν): το ποδόσφαιρο από καιρό δε με πολυενδιέφερε, το θέμα του τάμπλετ λυνόταν εύκολα, γιατί πολύ απλά θα μπορούσα να παίξω παιχνίδια από το κινητό της μαμάς, και όσο για το παιχνίδι με τον Αχιλλέα το Σάββατο, όλο και κάτι θα μπορούσα να κάνω μέχρι τότε για να τους πείσω να πάνε πίσω την τιμωρία. Είχα αρκετό χρόνο μπροστά μου. Ήταν ακόμα Δευτέρα.

Κάποια κόλπα που έχω δοκιμάσει στο παρελθόν και έχουν λειτουργήσει:

- α) Για την περίπτωση Ι: θυμωμένος μπαμπάς
- Να του φέρνω τα φιστίκια του όταν βλέπει τηλεόραση.
  - Να του αγοράζω την εφημερίδα του από το περίπτερο.
- β) Για την περίπτωση ΙΙ: θυμωμένη μαμά
- Να διπλώνω τις χαρτοπετσέτες (σε σχήμα ισοσκελούς τριγώνου).
  - Να ποτίζω τα μπονζαί της (δηλαδή τα μικροσκοπικά φυτά της, που έκαναν μήνες για να μεγαλώσουν ένα εκατοστό αλλά, παρ' όλα αυτά, για κάποιον λόγο τής άρεσαν περισσότερο από τα άλλα).

γ) Για την περίπτωση III: θυμωμένοι και μπαμπάς και μαμά
-Τότε είναι σκούρα τα πράγματα. Δεν έχω βρει ακόμα κάτι που να λειτουργεί. Εσείς;

Η μέρα στο σχολείο κύλησε κανονικά, ίσως και καλά, θα μπορούσα να πω, αφού μόνο σε ένα μάθημα με έβγαλαν έξω και δε με έστειλαν στο γραφείο του διευθυντή. Και μετά γύρισα σπίτι. Το σχολικό της επιστροφής δεν το έχανα ποτέ, γιατί αλλιώς θα έπρεπε να κάνω «μελέτη» για ένα ολόκληρο δώρο, μέχρι να προλάβω το επόμενο δρομολόγιο. Αυτό θα ήταν ό,τι χειρότερο, γιατί θα αναγκάζομαι να κάθομαι σιωπηλός απέναντι από την κυρία Γιούλη, που έκοβε βόλτες μέσα στην τάξη και κάθε λίγο και λιγάκι ερχόταν πάνω από το κεφάλι μου για να σιγουρευτεί ότι κάνω τις ασκήσεις μου αντί να μουτζουρώνω (ή, όπως προτιμούσα να το λέω εγώ, «να διακοσμώ») τις εικόνες του βιβλίου και φυσικά να ελέγξει ότι κάνω ωραία γράμματα. Η μανία που έχει η κυρία Γιούλη με τα ωραία και στρογγυλεμένα γράμματα είναι μια άλλη ιστορία που κανείς δεν ξέρει από πού ξεκίνησε. Αλλά πιστέψτε με, κάθε φορά που έβλεπε ένα πιο πλακουτσωμένο γράμμα, έπαιρνε ένα ύφος σαν αυτό που έχει κανείς όταν του λένε πως πρέπει να καθαρίσει ένα τεράστιο σακί πατάτες. Όχι πως ξέρω ακριβώς τι ύφος έχει εκείνος, αλλά νομίζω πως θα είναι το ίδιο με αυτό της κυρίας Γιούλης.

Αλλά πίσω στο θέμα μας. Μόλις γύρισα σπίτι εκείνη τη μέρα, κατάλαβα αμέσως πως κάτι είχε συμβεί. Αντί να βρω τον μπαμπά μπροστά από την τηλεόραση να τρώει τα φιστίκια του και τη μαμά να διαβάζει το βιβλίο της δίπλα του, είδα ένα τείχος από γυρισμένες πλάτες, σκυμμένες πάνω από κάτι. Για κάποιον παράξενο λόγο, ο παππούς ήταν αυτός που άκουσε την πόρτα να

κλείνει όταν μπήκα και ανακοίνωσε πως «γύρισε το παιδί» (φαίνεται θα είχαν φτιάξει τα ακουστικά του). Τότε «το τείχος» γύρισε προς το μέρος μου και με κοίταξαν όλοι με κάτι χαμόγελα τόσο μεγάλα που παραμορφώνονταν τα πρόσωπά τους.

Τότε βεβαιώθηκα πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Πως μάλλον την είχα πατήσει. Και δεν άργησε να βγει αληθινός ο φόβος μου. Μέσα στο καλάθι βρισκόταν ο αδελφός μου ο Ζαχαρίας.

(ΥΓ. Ξέρω ότι δε σας απάντησα ακόμα στο ερώτημα για τον Ονούφριο και την όλη κατάσταση, αλλά σιγά σιγά θα 'ρθει κι αυτό. Κάντε λίγη υπομονή. Όπως λέει και ο παππούς, «η υπομονή είναι αρετή μεγάλη, παιδί μου». Κάτι θα ξέρει. Ακόμα όμως και αν δεν ισχύει, εμένα τώρα με βολεύει, οπότε το πιστεύω.)

Ολα ξεκίνησαν όταν μου έφεραν τον Ζαχαρία. Ή μάλλον λάθος. Τώρα που το ξανασκέφτομαι, ήταν λίγο πιο πριν: όταν οι γονείς μου έκαναν το τραγικό λάθος να μην αρκεστούν στον έναν και μοναδικό, υπέροχο, υπερ-τέλειο μονάκριβο γιο τους, εμένα δηλαδή, αλλά είπαν να κάνουν και έναν δεύτερο.

Έφτιαξα ένα «βασανόμετρο» για να βαθμολογώ τα βάσανά μου, που μεγάλωναν όσο μεγάλωνε και ο αδελφός μου. Μάταια σκαρφίστηκα ένα σωρό τρόπους να τον ξεφορτωθώ. Τελικά όμως, ενώνοντας τις δυνάμεις μου με τον Αχιλλέα, τον κολλητό μου, τα κατάφερα.

Επιτέλους! Ήμουν μόνος στο σπίτι! Όμως σύντομα κατάλαβα πως τα πράγματα δεν πήγαιναν όπως τα είχα φανταστεί. Έπρεπε να φέρω πίσω τον αδελφό μου το γρηγορότερο. Και μόνο η ψυχή μου ξέρει τι τράβηξα σ' αυτή τη θεότρελη και απίστευτη περιπέτεια που έζησα...

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΦΡΟΥΤΑ

ΜΠΑΝΑΝΑ
2-4 ΕΤΩΝ

ΣΥΛΛΑΒΙΣΤΩ
ΛΕΞΕΙΣ,
ΑΚΟΥΩ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 600 λέξεις
Προσχολική ηλικία

ΦΡΑΟΥΛΙΤΖΑ
3-6 ΕΤΩΝ

ΚΑΤΑΝΟΩ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 1.500 λέξεις
Νηπιαγωγείο & Α' δημοτικού

ΒΑΤΟΜΥΡΟ
7-8 ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ
Από 2.000 λέξεις
Β' & Γ' δημοτικού

ΛΩΤΟΣ
9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΚΟΛΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΩ
Από 3.000 λέξεις
Δ & Ε δημοτικού

ΕΙΝΟΜΗΛΟ
11+ ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΣΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 10.000 λέξεις
Ε' & ΣΤ' δημοτικού

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2444-6

9 786180 124446

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20234